

Послѣ ж' обѣдванье призовахъ
 Едног' овчаря по разумнаго,
 Прѣдъ войводѣ го доведохъ
 Двама прѣдетавихъ беззлобнаго.

Войвода съ гласъ умиленъ му изрече.
 „Слушай братиме младъ овчарко!
 Свѣтло си слънце вѣкы затече,
 Вечаръ настана, время юнашко.

„В' окръстна села скоро да идишь,
 Отъ хитры старцы благоразумны
 Посѣченом' отца д' изпыташь
 Биткѣ кажи имъ нашъ с' поганцы.

„Памятни люди тукъ да додѣтъ
 Само тройца избрани старцы
 Мъртва тѣла да си дигнѣтъ.
 Хитро да додѣтъ на горѣ селцы!

„В' общо дърварско селско вървище
 Излегкѣ тихо до поминѣтъ,
 Н' едно да не довождѣтъ женище!
 Нека ся нищо вѣчь не боѣтъ.

„Никому друго да не кажишь
 За нашъ горскѣ българскѣ четѣ!
 Чювай мълвѣ да несторишь
 Мама ни послѣ плакащѣ кята!